

mende kommune, og ligesom efter kommissionsudkastet foreslås det således, at erhvervsbeskatningen, såvel den egentlige som den uegentlige, og den kommunale selskabsbeskatning bortfalder.

Den egenlige erhvervsbeskatning. De gældende regler om erhvervsbeskatning indeholdes i kommuneskattelovens kap. III og går i korthed ud på, at personer, der har skattepligtigt ophold i en kommune her i landet og samtidig i en anden kommune driver erhverv som nærmere angivet i lovens § 18, i et vist omfang — afhængigt af størrelsen af den skattepligtige indkomst — skal svare skat til erhvervskommunen af den del af deres indkomst, der hidrører fra denne kommune, idet der samtidig finder en vis nedsettelse af skatten til opholdskommunen sted.

Reglerne er nærmere udformet således, at skatteyderen af den del af indkomsten, der hidrører fra erhvervskommunen, i samlet skat til denne kommune og opholdskommunen skal udrede et beløb svarende til det, den pågældende indkomstdel ville være blevet beskattet med, hvis skatteyderen havde haft ophold i den af kommunerne, der har den højeste beskatning. Heraf følger, at erhvervsbeskatningen vil betyde en forøgelse af skatten for skatteyderen, dersom skatten i erhvervskommunen for indkomster af tilsvarende størrelse er højere end i opholdskommunen, medens erhvervsbeskatningen vil være uden skattemæssig betydning for skatteyderen, dersom det modsatte er tilfældet.

Erhvervsbeskatningen kan i det hele — således som det vil fremgå af det anførte — betegnes som en særlig form for skattedeling kombineret med forskelsskat. At en given indtægt er undergivet erhvervsbeskatning, kan for opholdskommunen i det højeste betyde en reduktion af dens beskatningsret med 40 pct. (for skattepligtige indkomster på 18 000 kr. eller derover), og en væsentlig del af beskatningsretten vil således i alle tilfælde være forbeholdt opholdskommunen. Dette har sin naturlige forklaring i, at en kommunes forpligtelser over for dens beboere er upåvirkede af, om beboernes indtægter hidrører fra kommunen eller helt eller delvis er indtjent i andre kommuner.

Medens opholdskommunens beskatningsret har sin naturlige begrundelse i kommunens forpligtelser over for dens beboere og dermed i de almindelige kommunale udgifter, kan en tilsvarende begrundelse vanskeligt gives for erhvervskommunens beskatningsret, idet langt den overvejende del af de kommunale udgifter, således udgifterne

til skolevæsen, medicinalvæsen og sociale foranstaltninger, alene afholdes til fordel for personer med bopæl i kommunen, hvorimod det næppe kan påvises, at andre kommunale ydelser kommer personer, der har deres erhverv inden for kommunens område, men har bopæl andetsteds, til gode i et sådant omfang, at kommunen ikke i almindelighed gennem ejendomsbeskatningen får et rimeligt bidrag til dækning af disse udgifter (vejudgifter, belysning m. v.).

Erhvervsbeskatningen må betragtes som en beskatning, hvis formål det i første række er at modvirke følgerne af den almindelige tendens — navnlig hos skatteydere med større indtægter — til at tage bopæl i kommuner med lav beskatning.

Uanset at staten gennem de senere år har påtaget sig flere og flere opgaver og yder betydelige tilskud til de kommunale udgifter, er der fremdeles så stor forskel på beskatningen i de enkelte kommuner, at der kan være tilstrækkelig anledning for personer med større indtægter til at søge ophold i de særlig gunstigt stillede kommuner. En sådan flugt til skattelykommuner betyder ikke alene, at de pågældende skatteydere slipper særlig billigt i kommuneskat, men bevirker desuden, at disse kommuner får en yderligere gunstig stilling.

Hertil kommer, at en beskatning alene til opholdskommunen vil medføre en ret ugunstig økonomisk stilling for sådanne bykommuner, hvori der er placeret fabrikker m. v., og som ganske overvejende er befolket med arbejdere og andre personer med beskedne og ustabile indtægter, medens arbejdsgivere, aktionærer og de højt lønnede funktionærer — af skattemæssige eller andre grunde — bor i nabokommuner.

Disse ulemper er det erhvervsbeskatningens formål at afhjælpe, men dens evne i så henseende er — som også påpeget af skattelovskommissionen — meget mangelfuld.

Erhvervsbeskatningen er således rent faktisk et ufuldkomment middel til at bortelemineere fordelene ved at tage ophold i skattelykommuner. Den omfatter nemlig alene den del af de pågældende personers indtægt, der er indtjent ved erhverv i en anden kommune, men ikke deres øvrige indtægt, og dens værdi som middel til skatteudligning begrænses yderligere derved, at den alene har virkning i de tilfælde, hvor en person har ophold i en anden kommune end den, hvori han driver erhverv. Erhvervsbeskatningen fører således ikke til en mere almindelig ensartethed i beskatningen af de personer, der i særlig grad